

Fru Consuela fra Mexico taler imponerende dansk

Interessante gæster paa verdenspigespjelderkonferencen
i Nyborg, hvor baade delegerede og værter har
forrygende travlt

Den silende regn i gaar kunne
nok dæmpe humøret en smule hos
turister og andre sommergæster,

men blandt de 300 delegerede i
verdenspigespjelderkonferencen paa
Nyborg Strand sporedes ingen mis-
stemning — det havde man simpelt
hen ikke tid til. Gæsterne fra hele
Verden var travlt optaget af møder
og diskussioner, og deres danske
værter har sandelig ogsaa noget
„om ørerne“. Hele konferencen
foregaar paa fransk og engelsk, og
flittige tolke har brug for al de-
res kunnen og viden for at klare
problemerne.

For én deltagers vedkommen-
de kunne hele konferencen saa-
mænd godt foregaa paa dansk,
selv om den delegerede er fra
Mexico. Det er fru Consuela de
Aerenlund fra Mexico City, der
forstaar dansk udmærket og selv
taler det ganske imponerende
godt, fordi hun er gift med en
dansker.

— Min mand, Max de Aerenlund
— navnet er vist nok „mexicanis-
eret“ lidt — er oven i købet født
her i Nyborg, fortæller fru Con-
suela, men han er opvokset i Sla-
gelse. Han arbejdede i 20 aar for
ØK forskellige steder, og jeg traf
ham i Guatemala, hvor min mor
stammer fra. Jeg har været i Dan-
mark med ham to gange, mens han
var i ØK, i alt seks maaneder, og
det er her, jeg har lært dansk. I

Frk. Afsan Fankhordeh Kish,
Iran, — brev hjemmefra.

Mexico har vi aldrig brug for det.
Da taler vi kun dansk ved særlige
lejligheder, f.eks. paa kongens

fødselsdag, og naar børnene ikke skal høre, hvad vi diskuterer... I øvrigt har vi fire døtre — det er derfor, jeg er med i spejderarbejdet!

Frk. Afsan Fankhomdeh Kish fra Iran sidder i et af lokalene paa Nyborg Strand fordybt i et brev med mærkelige skrifttegn hjemmefra, men fortæller gerne om ungdommen i sit hjemland.

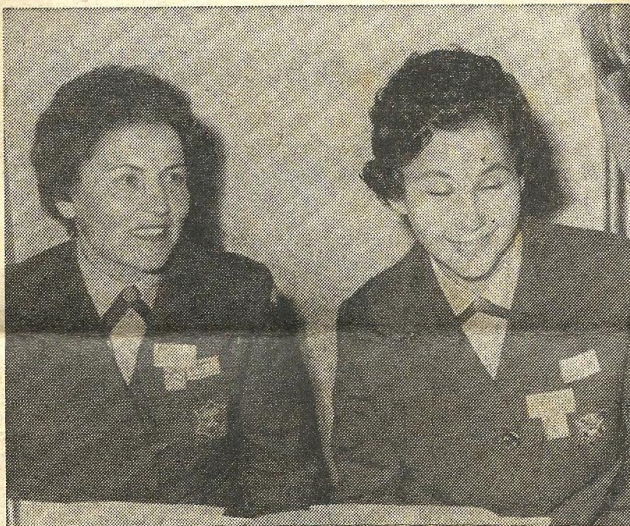
— Vi har i alt 10.500 spejdere i Iran, mest børn fra skoler og gymnasier, og de er meget interesserede og lette at „faa fat i“. Arbejdet grundlægges i skolen, hvor lærerne aktiviserer børnene og det er ogsaa lærerne, der er spejderledere. Desuden har vi i Iran mange ungdomsklubber og ferielejre under Røde Kors, ligesom f. eks. olieselskaberne har private lejre. Shahan og dronning Farah Diba interesserer sig meget for de unge og tager selv aktivt del i arbejdet for dem ligesom de kongelige i Danmark.

Frk. Kish er Irans eneste delegerede paa konferencen, og det er første gang, der i det hele taget er en iraner med, da spejderarbejdet i Iran kun er seks-tyv aar gammelt.

Tak til dronning Ingrid

Fru I. Kanok Vil er fra Thailand, hvor man startede spejderbevægelsen i 1957. Man har endnu kun godt 1000 spejdere fordelt med halvdelen i Bangkok og halvdelen i de syv provinser. Arbejdet er stadig paa eksperimentel stadium. Ungdommen i Thailand driver en masse sport — selv om den faktisk ikke har megen fritid — og der er adskillige ungdomscentre oprettet af forskellige kvindeorganisationer.

— Der er en ting, jeg meget gerne vil sige, slutter fru Vil. Thailandsbefolkning er uhyre taknem-

Fruerne Penina Rapoport og Na'ama Sabor, Israel.

Fru Consuela de Aerenlund, Mexico.

— lige saa godt dansk som spansk.

melig for de penge, som dronning Ingrid indsamlede gennem spejderne i Danmark og sendte til vor konge til hjælpearbejdet for trængende børn. Vi ved det alle i Thailand, og jeg ønsker ogsaa, at det danske folk skal vide det.

Fru Oknah Kim Lah fra Korea er iført en meget utraditionel dragt, der ligger temmelig langt fra vores begreber om en spejderuniform. Men det er en uniform, selv om den ganske vist er syet efter de samme principper som landets nationaldragt.

— Det er anden gang, jeg er med ved en verdenskonference, og Danmark er et dejligt land at besøge. Jeg føler mig i nær kontakt med danskerne, fordi jeg ofte kommer paa det skandinaviske hospital i Korea, og jeg synes, jeg ken-

sætte sig i konferencsalen igen, og der bliver kaldt paa os fra Israels bord, hvor fruene Penina Rapoport og Na'ama Sabor en smule fortørnet spørger, om de ikke er interessante nok — de har ogsaa en masse at fortælle.

Det er de i høj grad, Israel er jo et spændende land med en forbløffende udvikling:

— Allerede i slutningen af 1. Verdenskrig begyndtes spejderarbejdet i Israel af pionerer, som havde lært det at kende udenlands og ønskede at lære fra sig, fortæller de. Den nuværende drenge- og pigespejderorganisation blev dog først oprettet i 1953, da de forskellige organisationer blev slået sammen til en, hvis præsident blev landets præsident Izhak Ben-Zvi. For øjeblikket har vi 18.400 spejdere i organisationen.

Spejderbevægelsen spiller en særlig rolle i Israels daglige liv, idet Baden-Powell-princippet nok er grundlaget for arbejdet, men det suppleres med mere selvstændighed og aktivitet. I kibbutzer og cooperative samfund venter man, at spejderne i det mindste deltager et aar i hjælpearbejde.

Spejderbevægelsen er naturligvis upolitisk, og for at bevare dens karakter placeres den under undervisnings- og kulturministeriet.

En elegant mørk kvinde i en kridhvid folderig dragt præsenterer sig som fru Suad Labib Abdalla og fortæller, at hun er fra Sudan — den eneste delegerede i øvrigt — og hun er øverste chef for pigespejderne i landet.

Kvinderne maa tie

Spejderorganisationen i Su-

der Englands styre, men vi har haft vor egen siden 1957 og har nu ca. 1500 pigespejdere. I mit land kan kvinderne ikke deltage i saa meget og ikke tale „højlydt“ med om noget, men vi kan tale gennem vor praktiske arbejde, saa man forstaar, at vi ogsaa gør en god og værdifuld social indsats. Vore spejderpiger „adopterer“ f. eks. en landsby, hvor de hjælper mødrene med børnene og husarbejdet, hjælper til paa hospitaler og paa alderdomshjemmene.

I de fleste større byer bor man i moderne huse, men i landsbyerne er meget stadig gammeldags. Der er dog en stor udvikling i gang vi har bl. a. universitet, og særlig her kan man se, det gaar i den rigtige retning. Tænk bare: I 1954 var

Fru Suad Labib Abdalla, Sudan.

tal i Korea, og jeg synes, jeg kender Danmark paa den maade. I mit land har vi omkring 12.000 spejdere, og organisationen er 17 aar gammel. Ellers er ungdommen hos os ivrige sportsdyrkere, og vi har sikkert de samme teenage-problemer som i andre lande. Dog vil jeg sige, at der arrangeres ikke ret meget med dans for teen-agerne!

Israels spejdere

De delegerede er allerede ved at

der fire piger paa universitetet — nu er der over 200!

— Er det ikke en meget upraktisk uniform, De har paa?

— Vi plejer at bruge denne paa møder og konferencer, fordi den ligner nationaldragten. Jeg har den almindelige uniform — en kort hvid dragt — inden under. Den bruger vi i det praktiske arbejde og bærer da kun et kort slør omkring haaret.

Ogsaa Begum — som i øvrigt betyder fru i de lidt højerestaaende kredse — K. G. A. Khan, Pakistan, bærer et folderigt gevandt, og om halsen har hun i et blaåt og hvidt baand en sølvfisk, den højeste udmærkelse for trofast og godt arbejde inden for pigespejderforbundet.

— Jeg er glad for at se, hvad der er gjort for spejderarbejdet her, siger hun, og mest af alt er jeg imponeret over det sammenhold, der er mellem de skandinaviske lande. Det burde være et eksempel for mange andre, fordi vi lever i

en tid, hvor man skulle tænke på menneskenes velfærd i stedet for paa smaa ligegyldige ting.

—be

Begum K. A. A. Khan, Pakistan
Skandinavien eksempel for andre

Fru Kanok Vil, Thailand,
— tak til dronning Ingrid.